

ת"פ 63452/06/15 - מדינת ישראל נגד איל רחמני

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

ת"פ 63452-06-15 מדינת ישראל נ'
רחמני(עציר)
21 אפריל 2016

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

איל רחמני (עציר)

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד נוח רחאל מטעם הנאשם: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד אריה ברוך ועו"ד בנאסולי

גזר דין

רקע:

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, **בהתפרצות למקום מגורים לשם ביצוע עבירה**, עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **גניבה**, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.
2. מכתב האישום ומהכרעת הדין עולה, כי בתאריך 25.6.2015, בשעות הצהריים, לאור יום, התפרץ הנאשם לביתו של דויד אברמוב (להלן: "**המתלונן**"), ברח' אוהל יעקב 20 בטבריה, ונטל מתוכו תכשיטים שונים, לרבות שרשראות וטבעות זהב; מכשיר אייפד; מצלמת סוני ומחשב נייד.

ראיות וטענות לעונש מטעם הצדדים:

3. **המאשימה** עמדה על חומרת העבירות ונסיבות ביצוען ועל הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בעטיין. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם נע בנסיבות המקרה מ- 12 ועד 30 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הדגישה את עברו המכביד של הנאשם, את העובדה כי בחר לנהל את ההליך עד תום ואת העובדה כי לא נרתע ממאסר מותנה בר הפעלה. לכן, לשיטת המאשימה, יש לחרוג לחומרה ממתחם ענישה זה, או למקם את עונשו של הנאשם ברף הגבוה של המתחם הנטען, וכן להטיל עליו מאסר על-תנאי מרתיע בגין עבירות רכוש, קנס כספי בסך אלפי ש"ח ופיצוי כספי לקורבן העבירות. כמו כן, עתרה המאשימה להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם במצטבר

עמוד 1

לעונש המאסר שיושת עליו.

4. מנגד, **בא-כוח הנאשם** טען כי על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה מצומצם בנסיבות מקרה זה. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו. לדבריו, העבירות אותן ביצע הנאשם ונסיבות ביצוען אינן מלמדות על תחכום מיוחד או מסוכנות, ולכן יש למקמן ברף התחתון של עבירות מסוג זה ולגזור אף את העונש ברף זה, כך שלכל היותר על בית המשפט להסתפק בתקופת מעצרו הממושכת של הנאשם. לשיטתו, המאסר המותנה מתיקו הקודם של הנאשם אינו בר הפעלה מכיוון שהוא חל על הסגת גבול בנסיבות של כניסה לבית מגורים לצורך איום בלבד, ולא כדי לבצע עבירות של התפרצות וגניבה. מטעם הנאשם העידו בפניי מר יגאל ממליה, רב המושבה מגדל ומ"מ רב העיר טבריה אודות נסיבות חייו של הנאשם וניסיונותיו העסקיים עובר למעצרו, וכן מר ששון רחמני, בן דודו של הנאשם, אשר העסיק את הנאשם, לפני כ- 10 שנים, בחנות לכלי בית שבבעלותו.

5. **הנאשם** בדבריו לפניי ציין כי הוא מתגעגע לאשתו ולתאומות שנולדו לו לאחרונה, והוא רוצה כבר לראותן.

6. בטרם אפנה לדון בגזירת עונשו של הנאשם, אציין כי הסנגור עתר להגשת תסקיר בעניינו של הנאשם אך לא ראיתי להורות על כך במקרה זה. יובהר, כי בקשת הסנגור הוגשה 10 ימים לפני המועד שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש, בלא שניתן הסבר לשיהוי זה או הסכמה לדחיית הדיון לשם קבלת התסקיר. דומה כי שאיפת ב"כ הנאשם לאחוז במקל משני קצותיו, מחד לקבל תסקיר שירות מבחן תוך זמן בלתי סביר לחלוטין (לנוכח העומס הרב המוטל על כתפי שירות המבחן), ומאידך, הניסיון לדחוק בבית המשפט לקבוע מועד קרוב לשמיעת הטיעונים לעונש בלא שניתן זמן סביר למימוש דרישתו לקבלת תסקיר, הינה בלתי סבירה ולכן לא מצאתי טעם לקבלה.

7. כך הוא הדבר, אף נוכח משקלם המצטבר של הטעמים הבאים: ראשית, מלוא נתוני האישיים של הנאשם הוצגו לפניי בטיעוניו של הסנגור, בכתב ובעל פה. כמו כן, העידו בפניי עדי אופי מטעמו. זאת ועוד; התחשבתי אף בעדות אחיו במהלך שמיעת ההוכחות בתיק, אשר כללה אמירות והסברים בנוגע לחוסר האמון של הנאשם במערכות אכיפת החוק, דברים שלא שמעתי מן הנאשם עצמו, אשר סירב להעיד במשפטו. שנית, מדובר בנאשם שלא נטל אחריות למעשיו, לרבות בדברים שנשא לפניי בית-המשפט בתום הטיעונים לעונש, ולאחר מתן הכרעת-דין מרשיעה בעניינו. זו היא כמובן זכותו של הנאשם, אולם במצב של אי לקיחת אחריות, פוחת הטעם בהכנת תסקיר (בשים לב לכך שיתר נתוני האישיים של הנאשם נפרשו לפניי בהרחבה בטיעונים לעונש). שלישית, לא מדובר בתיק גבולי מבחינת עונש המאסר בפועל, ועל כך ארחיב בדבריי להלן. בהתחשב בכל אלה, לא ראיתי להורות על הכנת תסקיר בתיק.

דין והכרעה:

8. בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם העונש לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במקרה דנן, **הערכים החברתיים אשר נפגעו מהעבירות** שבהן הורשע הנאשם הינם הזכות לקניין, הזכות לפרטיות והפגיעה בתחושת הביטחון של המתלונן. יש להוסיף כי עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה ולפגיעות בגוף ובנפש. כניסה לביתו הפרטי - מבצרו של אדם, מעבר לכיעור ולתעוזה הטמונים בה, יש בה כדי ללמד על אופיו של אדם. מי אשר אינו מכבד את פרטיותו של הזולת, מי שנכון לפגוע בקניינו ורכושו של אחר, מי אשר נוטל רכוש זולתו, אינו זכאי להתחשבות ואין לו להלין אלא על עצמו.

10. בית המשפט העליון עמד לא אחת על עוגמת הנפש שנגרמה לאנשים שבתייהם נפרצו. בעניין זה אפנה לע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אואזנה** (מיום 31.12.08):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר... ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

ברע"פ 398/14 **ערג' נ' מדינת ישראל** (מיום 16.3.2014) נפסק:

עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".

11. בחינת מדיניות הענישה בגין כל עבירת התפרצות לבית מגורים, מעלה כי בתי המשפט נטו להחמיר בענישת הנאשמים ולגזור עליהם, דרך כלל, עונשי מאסר ממושכים. באופן כללי, ניתן לומר כי כאשר מדובר בעבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה, באירוע בודד, אושרו לא פעם מתחמי ענישה **שנעו מ- 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל** (ראו והשוו למשל: רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 4 (23.2.2014); עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 **גנימאת נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 **אבו זאיידה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] עמ' 7 ש' 5 (25.6.2014); עפ"ג (חי') 64551-10-13 **זינו נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] פסקה י"ד (6.2.2014); רע"פ 1600/15 **אברהם אבועזיז נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.4.2015).

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

- א. פריצה לביתו של אדם משמעותה חדירה גסה לפרטיותו. ניתן לשער את הבהלה, את עוגמת הנפש ואת תחושת אובדן הפרטיות והביטחון האישי שחשו בעלי הדירה במקרה דנן.
- ב. הנזק שנגרם מביצוע העבירות, אינו נמדד ישירות בערך הכספי של הפרטים שנגנבו ולא הוחזרו מעולם. יש לשום את הנזק הישיר והנזק העקיף שנגרם. הנזק הוא נזק ממוני ישיר וכן נזק נפשי של עצם החדירה לפרטיות.
- ג. הנאשם פרץ לביתו של המתלונן באור יום, בנצלו את העובדה כי המתלונן ואמו, הגרה בסמוך, לא היו בביתם באותה עת. תעוזת הנאשם, כפי שעולה מסרטון מצלמת האבטחה, הייתה רבה וכך אף זלזולו ברכוש הזולת. אף אם הנאשם שתה אלוהול עובר לביצוע של העבירות, אין בכך כדי להפחית מחומרת מעשיו. נהפוך הוא. יפים לעניין זה דברי כב' השופט פוגלמן ב-ע"פ 9356/09 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 21/10/2010):

"השפעת האלוהול שלה היה נתון המערער, לפי הטענה, אינה - לטעמי - נסיבה מקלה, השכרות אינה מהווה הגנה, למעט במצב הנדיר והלא שכיח של שכרות שנגרמה שלא מרצונו ומדעתו של הנאשם. אך במצב הדברים הרגיל, כאשר אדם משתכר מרצונו החופשי, קובע המחוקק חזקה משפטית כי מתקיימת בו המחשבה הפלילית הנדרשת לביצוע העבירה. דברים אלה יפים לא רק במישור האחריות הפלילית, כי אם גם בכל שאמור בענישת עבריין שהיה נתון להשפעת אלוהול (השוו: ע"פ 6656/08 חביבולין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 6.1.10))."

- ד. סנגורו של הנאשם הדגיש את מצבו הכלכלי הקשה של הנאשם. סבורני, כי אף בכך אין כדי להצדיק או להוות שיקול לקולא. למשמע עדי האופי אשר התייצבו והעידו לטובת הנאשם במסגרת הטיעונים לעונש למדתי כי לנאשם סביבה תומכת בה יכול היה להיעזר. חרף האמור בחר הנאשם לחדור ללא רשות לביתו של אחר ולגזול את רכושו.

13. לנוכח האמור לעיל, **מצאתי כי מתחם הענישה בגין מעשה התפרצות לבית המגורים נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר מותנה מרתייע. כמו כן, יש מקום בנסיבות מתאימות לגזירת קנס, בשים לב למניע הכלכלי המונח בבסיס עבירות הרכוש, ועל-מנת להפוך אותן לבלתי משתלמות. מתחם הקנס ההולם בנסיבות המקרה נע ממספר אלפי ₪ ועד 10,000 ש"ח. בהתאם לנזק המוערך, ניתן אף לחייב את הנאשם לפצות את המתלונן. לא ראיתי לחרוג ממתחם זה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור, ואף לא ראיתי לחרוג ממנו לקולא משיקולי שיקום.**

קביעת העונש הראוי:

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק העונשין). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. נתתי דעתי לפגיעה של העונש בנאשם, לרבות לנוכח גילו המתקדם, ונסיבותיו האישיות כפי שפורטו על ידי סנגורו ועל ידי עדי האופי מטעמו. נתתי דעתי אף לעובדה כי לאחרונה, בעודו נתון במעצר, נולדו לנאשם תאומים, אותם לא ראה בשל מעצרו בתיק זה.

ב. הנאשם לא נטל כל אחריות על מעשיו.

ג. אוסיף ואומר כי הנאשם בחר לנהל את משפטו עד תום על אף סרטון מצלמת האבטחה המתעד בבירור כיצד נכנס הנאשם למתחם מגורי המתלונן ויצא משם עם הרכוש הגנוב, ולא חסך את שמיעת עדויות המתלונן ואמו, וזאת ללא הצדקה ממשית. אמת, כפירה באשמה וניהול משפט על-ידי הנאשם אינם נזקפים לחובתו. עם זאת, ברי כי לא ניתן להקל עם הנאשם ביחס למי שנטל אחריות, חסך במשאבים ציבוריים ועשה מאמץ לחזור למוטב (ראו והשוו: סעיף 40יא(4) עד (6) לחוק העונשין).

ד. אל מול נסיבותיו של הנאשם, כנטען על ידי סנגורו, עומדים חומרת המעשים והצורך להעביר מסר עונשי ברור שירתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותם (ראו: סעיפים 40 ו-40ז לחוק העונשין).

ה. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם, מלמד כי לחובתו 19 הרשעות קודמות, החל משנות השמונים של המאה הקודמת ועד לאחרונה, בגין עבירות רכוש; אלימות; סמים וכו'. הנאשם אף ריצה מאסרים רבים בעבר. הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה מיום 24.8.2014 במסגרת תיק מס' 26738-04-14 (שלום - טבריה), במסגרתו הורשע בעבירות איומים והסגת גבול פלילית, נדון ל - 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל וכן ל - 7 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור על העבירות בהן הורשע. אכן, צודק סנגורו של הנאשם בציינו כי עובר להרשעה זו לא הורשע הנאשם במשך כ - 10 שנים, וייתכן כי בתקופה זו אף ניסה לחזור למוטב ולהתפרנס בכבוד. על אף האמור, דומה כי הרשעתו הקודמת וכן הרשעתו בתיק דנן מלמדות כי הנאשם בחר לחזור לדרכו הישנה והרעה.

15. באשר למאסר מותנה זה, עתרה המאשימה להפעלתו במצטבר לעונש המאסר אשר ייגזר על הנאשם, ואילו הסנגור טען כי תנאי זה אינו חל במקרה דנן. במסגרת תיקו הקודם הורשע הנאשם, בין היתר, בגין הסגת גבול פלילית. נקבע כי המאסר המותנה יופעל אם יעבור הנאשם עבירה בה הורשע ויורשע בה, בתקופת התנאי או לאחריה. בתיק שלפניי, הורשע הנאשם בעבירה של התפרצות לדירה, המכילה כניסה בלתי מורשית, ולמעשה הסגת גבולו של אחר. לכן, תנאי זה חל במקרה דנן.

באשר לשאלה כיצד יופעל תנאי זה, נשוב למושכלות היסוד. עונש מאסר על תנאי הוא ככל עונש שהוטל בגין התיק הקודם. מדובר בשטר אשר שובר בצדו. משעבר הנאשם עבירה נוספת בית המשפט מפעיל את העונש שניתן בתיק הקודם. סבורני כי במקרה דנן ראוי לנהוג על פי הכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין ולפיו, תקופות המאסר ירצו במצטבר זולת אם בית המשפט מצא, מטעמים שיירשמו, שתקופות המאסר ירצו באופן חופף (ראה ע"פ 3869/99 **יצחק סלימן נ' מדינת ישראל** (28.12.09)).

16. במקרה שלפניי, לנוכח נסיבות ביצוע העבירה; עברו המכביד של הנאשם; הרשעתו הקודמת, אשר כללה אף עונש מאסר למשך 11 חודשים מאחורי סורג ובריא בנוסף למאסר המותנה אשר ריחף מעל ראשו של הנאשם; העובדה כי הללו לא הרתיעו את הנאשם מלבצע עבירות חמורות תוך פגיעה ברכושו של הזולת ובתחושת הביטחון שלו, ובעיקר לנוכח העדרה של נטילת אחריות או הפנמה באשר לנזק שגרם הנאשם למתלונן, לא מצאתי כל הצדקה לחרוג מן הכלל האמור ולכן תקופת התנאי תופעל במלואה במצטבר.

17. בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להחמיר בענישתם של עבריינים הפוגעים ברכוש הציבור ובתחושת הביטחון שלו (ראה למשל, רע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** (מיום 21.2.2008)); הדברים יפים שבעתיים מקום בו עסקינן בעברייני רצדיביסט שלא נרתע ממאסרים קודמים, ביניהם ממושכים, או ממאסר מותנה התלוי ועומד לחובתו. עינינו הרואות, כי אף בעונש חמור זה לא היה כדי להרתיע את הנאשם, אשר בסמוך לאחר שחרורו מן המאסר הקודם, שב וביצע את העבירות בתיק הנוכחי. משכך, ולאחר שהחמיץ הנאשם הזדמנויות רבות לשוב מדרכו הרעה, ואף נוטה הוא להאשים אחרים בכישלונותיו העסקיים והאישיים, הגיעה השעה להטיל עליו עונש הולם שיהיה בו, אולי, כדי להרתיעו ואף ירחיק אותו מן החברה לתקופה משמעותית.

18. המניע לביצוע העבירה הינו כלכלי. בתי המשפט מונחים לגזור קנס בגין עבירות מסוג זה לצד מאסרים של ממש. בשל מצבו הכלכלי של הנאשם, כנטען על ידי סנגורו (על אף שלא הוצגו ראיות התומכות בטענה זו) ותקופת המאסר הממושכת אותה עליו לרצות, מצאתי לחרוג מהכלל ולא להטיל קנס. עם זאת, מאחר והרכוש לא הוחזר לבעליו, וכדי לאיין את הכדאיות שבביצוע עבירות רכוש בעתיד, יחוייב הנאשם לפצות את המתלונן.

19. בהתחשב במכלול נסיבות העניין וטיעוני הצדדים לעונש, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. **16 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין תיק זה.**

ב. **הפעלת המאסר המותנה בן 7 - חודשים מת"פ (שלום - טבריה) 26738-04-14 מיום 24.8.2014, במצטבר לעונש המאסר בתיק זה.**

סה"כ ירצה הנאשם 23 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 25.6.2015.

ג. **אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 10 חודשים למשך 3 שנים החל מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור ויורשע, בתקופת התנאי או לאחריה, בכל עבירת**

רכוש מסוג פשע.

ד. אני מטיל על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים החל מיום שחרורו ממאסר, והתנאי שלא יעבור ויורשע, בתקופת התנאי או לאחריה, בכל עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. הנאשם יפצה את המתלונן - עד תביעה מס' 1 בסך של 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם ב - 5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון החל מיום 1.9.2016 וכן בכל 1 לחודש שלאחריו, עד גמר התשלומים. אי תשלום אחד מן התשלומים יעמיד את היתרה לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 ימים.

**ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ו,
21/04/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון , שופט**